

September 2010

Op 5 augustus van dit jaar kreeg ik voor de vierde keer te horen dat mijn zwangerschap niet goed was verlopen. Er volgde een operatie (curettag) op 25 augustus, 4 dagen voor mijn 41e verjaardag. Ik baalde zo ontzettend dat ik heb besloten dat ik geen gehoor meer geef aan mijn eigen kinderwens.

Ik vertel dit in een ik-vorm, omdat het uiteindelijk mijn lijf is. Mijn vriend Chris begrijpt het gelukkig heel goed en is de beslissing ook aan het accepteren. Net zoals hij zit ik nog in een rouwproces. Zoiets gaat je niet in je koude kleren zitten!

Ondertussen ben ik wel weer op zoek gegaan naar meer mogelijkheden om hiermee om te gaan. Net als zoeken naar een nieuwe baan. Mijn huidige werkgever (met wie het contract op 14 oktober afloopt) heeft er geen begrip voor dat ik langere tijd ziek was. Ik had me op 21 juni ziekgemeld met oververmoeidheidsklachten (die me – helaas – heel bekend voorkwamen), later bleken mijn klachten dus ook gedeeltelijk te maken te hebben met mijn zwangerschap.. Dat werd duidelijk toen ik op 21 juli mijn eerste echo had in het ziekenhuis.

Na de operatie heb ik echt gemerkt dat ik, naast dit herstel, ook nog aan het herstellen was van de oververmoeidheid. Het lijkt dan een beetje dubbelop, net als dat ze dat dan bij het UWV, mijn werkgever en de bedrijfsarts denken.

Maar het waren wel degelijk 2 verschillende ziektebeelden.

Dat is dan heel moeilijk om uit te leggen, want die mensen (of: instanties) hebben dan zelf al een oordeel klaar en luisteren eigenlijk niet naar wat ik te zeggen heb.

Ik had ook een aanvraag gedaan voor een Wajong-uitkering; een aanvulling naast werk die erop gericht is dat je wel kunt werken maar niet fulltime. Deze Wajong slaat ook op de periode rond je 18e, dat was voor mij een heel lastige periode om aan terug te denken; toen had ik die verkeerde medicijnen gekregen!

Om die aanvraag goed te kunnen doen, had ik allerlei medische gegevens nodig en ging mijn vroegere huisartsen langs om die gegevens op te vragen; mijn huidige huisarts bleek namelijk amper informatie te hebben. En ik hou van volledigheid.

Zo heb ik ook – eindelijk – de brief in handen gekregen waarin staat dat ik op 3 februari 1989 met succes ben geopereerd aan mijn stembanden; dat vond ik erg fijn om te lezen. Ik mocht overal kopieën van maken van mijn huidige huisarts; fantastisch!

De Wajong-aanvraag werd overigens afgewezen. Want ik was op en na mijn 18e geschikt om meer te verdienen dan het minimumloon. En ik ben nooit langer dan 2 jaar achter elkaar ziek geweest.

Daar heb ik juist altijd tegen gevochten, dat ik weer zo snel mogelijk aan het werk kon. Ook al hield ik het niet zolang vol, maar ik zorgde altijd zelf weer voor een nieuwe baan.

Momenteel loopt er nog een onderzoek door de Verzekeringsarts die, samen met haar collega('s) gaat kijken naar mijn gezondheidssituatie. Misschien krijg ik dan alsnog een soort aanvulling, omdat ik steeds minder uren ben gaan werken, danwel steeds ander werk ben gaan doen.. Ik kan alleen maar afwachten en positief blijven denken!

Het is voor mij dus een confronterende periode geweest, het afgelopen halfjaar. En toch kom ik er telkens sterker uit. Ik leer heel veel en blijf optimistisch, en ook realistisch maar - misschien wel vooral - idealistisch. Ik blijf dromen en blijf kijken of ik die dromen kan laten uitkomen.

Momenteel ben ik bezig om Gastouder te worden. Omdat ik toch graag met kinderen wil werken. En dat was mogelijk. Ik heb afgelopen zaterdag in 1 dag mijn certificaat behaald voor Kinder Ehbo. En binnenkort ga ik op een cursus die gericht is op het Gastouderschap. Ook maak ik binnenkort kennis met 2 vraagouders met hun kinderen, waar ik - zeer waarschijnlijk - als gastouder zal gaan werken. Als alles goed gaat. Want ik heb nog niet veel ervaring.

Hoewel; in het huishoudelijk werk deed ik ook al veel ervaring op bij gezinnen X We zullen zien. Tot nu toe ben ik erg enthousiast (maar ben dat vaak als ik iets nieuws probeer), en men ziet naar me uit. Ook ben ik door een vriendin gevraagd om daar af en toe op te passen op haar 2 jongens. De ene is 5 en de ander is 1,5 jaar. Ik zei dat ik amper ervaring had en zei zij: "Ik vind jou gewoon iemand die goed met kinderen om kan gaan." Dat voelt heel erg goed als mensen zoveel vertrouwen in je hebben.

Nu mijn eigen vertrouwen nog wat meer opbouwen. Wie weet wordt het weer net zoals bij het werk als Thuishulp A. Bij de mensen thuis die mijn hulp zeer goed konden gebruiken, en bij wie ik gewoon-mocht-zijn-wie-ik-ben XXX en werd gewaardeerd-om-mijn-kwaliteiten XXX

Daarnaast ga ik nog enkele uren werken op huishoudelijk gebied. Dat werk wat ik deed, voor een andere werkgever dan nu. Ik heb iets met kinderen, en mensen met een beperking. Met mensen of kinderen (en dieren) die ik mag en kan helpen. Dat voelt heel erg goed. Zorgzaam mogen zijn. Zien wat de ander nodig heeft en daarop inspelen, creatief meedenken en adviseren in allerlei hulpmiddelen of andere manieren van aanpakken. Ik heb zelf nu zóveel ervaring opgedaan, waardoor ik van zóveel verschillende situaties afweet. Dat ik anderen daarin kan adviseren en héél snel een gevoel begrijp van iemand, wanneer hij/zij iets vertelt. Daar moet ik toch iets mee dóen?! Dat denk ik steeds en daarom denk ik dat deze 2 beroepen wel goed bij me passen XX

In mijn vrije tijd hou ik me bezig met wat ik zelf leuk vind. Omgaan met dieren, in de natuur zijn, schrijven, lezen, tv kijken, muziek luisteren, dansen, zwemmen, fietsen en internetten. Af en toe ga ik op visite bij iemand, maar meestal ben ik het liefst gewoon lekker thuis met mijn eigen dingetjes. En soms doe ik iets met Chris samen, maar alle tijden wanneer het ons beiden uitkomt zijn we samen en hebben we het goed X

Samen met onze 3 katten (Hummel, Whisky en Boris); dat zijn ook net kinderen...xxx

